

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.462 van 14 oktober 2002
in de zaak A. 111.914/XIV-7037**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat G. HOESSELS,
 kantoor houdende te 3690 ZUTENDAAL,
 Oosterzonneplein14/2

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 5 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij aangetekend verzonden op 5 september 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOUF die, loco advocaat G. HOESSELS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat P. LOMMELEN die, loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 augustus 2001 en zich vluchteling verklaart op 16 augustus 2001; dat op 17 augustus 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 5 september 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“U bent etnische Albanese uit Kosovo, meerbepaald uit Istog. In 1985 leerde u uw huidige verloofde, H. L. kennen en werd u goed bevriend. In 1998 vluchtte H. uit Kosovo. In maart 1999 vluchtte u met uw familie naar Montenegro omwille van de oorlog. In juni 1999 keerde u terug. De familie van H. was naar Albanië en van daaruit naar België vertrokken. Zijn vader keerde terug naar Kosovo om te zien of de familie kon terugkeren, maar zijn bezittingen waren vernield. Na geregeld telefonisch contact verloofde u zich in januari 2001 met H. L. (O.V.4.880.713) die nog steeds in België verblijft. Om uw toekomstige echtgenoot te vervoegen regelde uw schoonvader uw reis naar België in augustus 2001. Op 15 augustus 2001 kwam u hier aan en de volgende dag diende u een asielaanvraag in. U bent in het bezit van een kopie van een verlopen Joegoslavisch paspoort en van een geboorteakte, afgeleverd door de VN-administratie.

Er dient te worden opgemerkt dat u in uw opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u uw geboortestreek heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of alsnog zulk een vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u nergens melding van enige problemen in de zin van de Conventie na uw terugkeer naar Kosovo in juni 1999. Op de door de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gestelde vragen naar een eventuele veroordeling, opsluiting, aanslag op uw lichamelijke integriteit of intimidatie antwoordde u telkens negatief. U refereerde enkel naar de oorlog van 1998-1999. De door u ingeroepen reden voor uw vertrek in augustus 2001, met name het feit dat u naar België kwam om uw verloofde te vervoegen, is van persoonlijke aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van voornoemde Conventie. Voor het verkrijgen van een toelating of machtiging tot verblijf in België op basis van uw relatie met een in België verblijvende vreemdeling, dient u de geëigende procedures aan te wenden.

Gezien uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat het door u ingeroepen vluchtmotief vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève en u in het verzoekschrift inzake uw dringend beroep, ingediend door uw advocaat geen elementen aanbrengt die deze vaststelling wijzigen, meen ik dat het niet noodzakelijk is u te horen.”.

Overwegende dat de verzoekende partij drie middelen aanvoert die luiden als volgt:

“Het eerste middel: schending van substantiële vormen zoals omschreven in art. 14 van de Gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State : schending van de rechten van verdediging gewaarborgd door art. 13 E.V.R.M.

In zijn Bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 05.09.2001, stelt verweerster dat zij meent dat het niet noodzakelijk was verzoekster te horen alvorens een negatieve beslissing omtrent het dringend beroep te nemen, “gezien uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat het door u ingeroepen vluchtmotief vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève en u in het verzoekschrift inzake uw dringend beroep, ingediend door uw advocaat, geen elementen aanbrengt die deze vaststelling wijzigen.” (Bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 05.09.2001, p. 2, laatste alinea)

Verweerster heeft daarbij echter de mogelijkheid ontnomen aan verzoekster om haar motieven verder toe te lichten, waardoor zij had kunnen aantonen dat haar motieven wel vallen onder deze, voorzien in art. 1, A, 2 van de het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

In haar verzoekschrift inzake dringend beroep dd. 21.08.01 had verzoekster immers uitdrukkelijk verzocht om gehoord te worden door verweerster.

Zij had bovendien uitdrukkelijk voorbehoud geformuleerd “voor alle andere mogelijke middelen, in te roepen waar en wanneer behoren zal”. (Verzoekschrift dringend beroep dd. 21.08.01, laatste alinea)

Verweerster kan verzoekster niet verwijten dat zij geen volledige opgave van al haar middelen gedaan heeft in het verzoekschrift tot dringend beroep, nu het dringend beroep aan geen enkel bijzondere formaliteit gebonden is en het zelfs niet verplicht is het te motiveren (kamer, 1986-10,54).

Gelet op het geformuleerde voorbehoud om verdere middelen in te roepen en op het uitdrukkelijk verzoek om gehoord te worden, had verweerster verzoekster ook daadwerkelijk moeten horen alvorens een negatieve beslissing te nemen op basis van onvolledige gegevens. Volgens VANHEULE dient de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht immers te eerbiedigen, gelet op het belang van de beslissing over de ontvankelijkheid en het gebrek aan rechterlijk toezicht.

(VANHEULE, D., Vluchtelingen. Een overzicht na de wet van 6 mei 1993, 1993, 76. In dezelfde zin: SAROLEA, S., La défense du candidat-réfugié, Actes du colloque, RDE, 1996, 580)

Indien verweerster, ondanks het uitdrukkelijk verzoek van verzoekster om door verweerster gehoord te worden en haar voorbehoud om alsdan nieuwe middelen voor te brengen, toch niet overgaat tot het horen van verzoekster en zich enkel en alleen baseert op het middel dat door verzoekster wél werd omschreven in haar verzoekschrift inzake dringend beroep, doch waarvan verzoekster zelf reeds aangaf in datzelfde verzoekschrift dat dit niet het enige middel was, schendt zij de rechten van verdediging.

Op die wijze is het dringend beroep geen daadwerkelijk rechtsmiddel meer in de zin van artikel 13 E.V.R.M. omdat de rechten van verdediging niet worden nageleefd.

(SAROLEA, S., La procédure belge de reconnaissance de la qualité de réfugié et le droit à un recours effectif, RDE, 1995, 545-548.)

Het tweede middel: schending van substantiële vormen zoals omschreven in art. 14 van de Gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991)

In haar Bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 05.09.2001, heeft verweerster niet geantwoord op het voorbehoud dat door verzoekster geformuleerd werd in haar verzoekschrift tot hoger beroep om nog andere middelen in te roepen.

Verweerster is niet ingegaan op dit voorbehoud en heeft bijvoorbeeld niet gezegd dat dit niet kan of niet ter zake dienend is, doch heeft gedaan alsof het middel dat wél, en dan nog slechts zeer summier, met name werd vermeld in het verzoekschrift inzake dringend beroep, het enig middel was.

Gezien het korte tijdsbestek dat men heeft om een dringend beroep in te dienen, is het niet altijd mogelijk (en geenszins verplicht) een exhaustieve opsomming te geven van alle middelen die men meent te kunnen inroepen om te vallen onder art. 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie. Om die reden had verzoekster dan ook uitdrukkelijk voorbehoud geformuleerd om nog bijkomende middelen in te roepen, aangevuld met een uitdrukkelijk verzoek om gehoord te worden door verweerster.

Het derde middel : schending van substantiële vormen zoals omschreven in art. 14 van de Gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Indien men zou aannemen dat verweerster niet verplicht is om te antwoorden op het door verzoekster geformuleerd voorbehoud om nog bijkomende middelen in te roepen, is men volledig overgeleverd aan de willekeur van verweerster.

Gezien het dringend beroep aan geen bijzondere formaliteit gebonden is, kan men zelfs dringend beroep aantekenen, zonder enige motivering te geven en zonder uitdrukkelijk verzoek om gehoord te worden.

In dat geval zal verweerster bijna altijd de vreemdeling opnieuw horen, teneinde te weten te komen op welke motieven zijn dringend beroep steunt.

Indien men wél echter een (summier) gemotiveerd verzoekschrift inzake dringend beroep indient, met het uitdrukkelijk verzoek om gehoord te worden teneinde nog bijkomende middelen kenbaar te maken, en verweerster gaat desondanks toch niet over tot het organiseren van een verhoor, doch baseert zich enkel en alleen op het zeer summier in het verzoekschrift aangeraakte middel om het beroep af te wijzen en gaat volledig voorbij aan het door verzoekster geformuleerde voorbehoud om bijkomende middelen in te roepen, dan getuigt dit niet van een behoorlijk bestuur in hoofde van verweerster.”.

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft, het volstaat vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel faalt naar recht;

Overwegende dat, wat de schending van de formele motiveringsplicht, als vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betreft; de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de aanvraag van de verzoekende partij “(...) geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria

die de toekenning van asiel wettigen”; dat de verzoekende partij dit determinerende motief kent, doch nalaat het te betwisten; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen;

Overwegende dat in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing;

Overwegende dat de drie middelen niet gegrond zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
veertien oktober tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.